

Archiv obce Vítkov

1928-1938

Inventář

EL NAD č.: 842

AP č.: 387

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	7
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	8
V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky.....	9
Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Přílohy:	
Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznávalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938-1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátila se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945-1946.

Jméno vsi Vítkov, vzdálené zhruba 2 kilometry severovýchodně od Tachova, je volným překladem původního německého názvu Wittingreut (Vítova kopanina, čili nově zúrodněná půda). K dalším názvům lokality patřily německé Wyttigenreuth, Bittigenrewt, Wittingreut, Witigenreut, Wittingreith, české přepisy německých Wittingreyt, Bittingreit, Bytnkreyth, Wityngreyt a uměle vytvořený Vítkov (v roce 1948).

První písemnou zmínku o vsi lze umístit mezi roky 1366-1368, kdy je uvedena v urbáři majetku české koruny v Bavorsku mezi obcemi, které mohly získávat dřevo z lesů na panství Tachov. O šest desetiletí později patřila část majetku ve vsi Abhartovi z Vítkova. Jako dalším majitel vsi byl v letech 1443, 1465 a 1474 uváděn Osvald Potzinger sezením na Vítkově. Do roku 1542, kdy nechal jakýsi Hanuš Hýbner vložit Vítkov do obnovených zemských desek jako součást tachovského jmění, připadla ves městu Tachov. Stejný stav trval ještě v roce 1587, kdy byla ves znovu připomínána jako příslušenství tachovského zboží. Ovšem v roce 1606 získal nepatrný díl vsi Jošt Adam Širtynek ze Širtyнку a připojil jej k panství Chodová Planá. Přestože se jednalo pouze o dva osedlé (tento stav nebyl například zohledněn v berní rule, kde byla celá ves uváděna jako součást tachovského panství), stal se tento majetek předmětem častých majetkoprávních změn. Všechny změny se týkaly majetkových převodů v rámci rodů ze Širtyнку, Tucherů a z Perglasu (všechny příbuzensky spřízněné). Když v roce 1768 dokupoval Adam Filip Losy z Losimthalu tento „zbytek“ Vítkova od panství Lhotka,

prodávajícím byl Ignác Jindřich Perglár z Perglasu. Výše uvedenou koupí byl Vítkov definitivně sloučen v jeden celek a jako takový natrvalo připojen k panství Tachov. Po smrti Adama Filipa Losyho z Losimthalu v roce 1781, posledního mužského příslušníka rodu, získali panství Tachov Windischgrätzové. K faktickému nabytí tohoto majetku však došlo teprve po roce 1785, neboť noví majitelé vedli dlouholetý spor s příbuzenskou větví Losyových. Po uzavření smlouvy s vdovou po Adamovi Filipovi, však nakonec Windischgrätzové uspěli a v jejich držení dosáhla ves Vítkov konce patrimoniální správy v roce 1850.

Po dobu svojí existence byla obec Vítkov územně a samosprávně samostatná.

Po vytvoření samostatných obecních samospráv v roce 1850 byly ve stejném roce ustaveny také politické a soudní okresy. Obec Vítkov byla zahrnuta do působnosti politického a soudního okresu v Tachově (zůstala v něm až do roku 1945). Politický okres Tachov, spravovaný Okresním hejtmanstvím v Tachově, byl jako celek podřízen Krajskému úřadu v Chebu, zrušenému v roce 1862. Při další reorganizaci správy v roce 1855 došlo k zániku okresních hejtmanství a ke sloučení politické a soudní správy. Na území okresu vznikl smíšený Okresní úřad Tachov, pod jehož správu patřil také Vítkov. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Tachově. Okresní hejtmanství byla po roce 1918 nahrazena okresními politickými správami, od roku 1928 pak okresními úřady. Po připojení okresu Tachov k německé „Třetí říši“ náležela obec pod správu tzv. úřadu Landráta v Tachově.

Protože archivní fond obsahuje pouze pamětní knihu obce, představuje rekonstrukce činnosti německé obecní samosprávy obtížný úkol. Kniha je z valné části psaná retrospektivním způsobem. Velké množství takto pořizovaných informací lze navíc označit za zavádějící, což je překvapivé zejména z toho důvodu, že jejich pořizovateli byli učitelé. V knize také chybí informace týkající se politického života v obci. Nedostatek informací o vývoji původce archivního fondu v této kapitole je zapříčiněn nedostačujícím množstvím relevantních údajů, které lze z dochované archiválie extrahovat. Následuje neúplný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Georg Pöpperl	1850	1852
Georg Hochmuth	?	1914
Johann Härtl	1914	1919
Johan Burdack (Burdak)	1919	1924
Josef Meyer	1924	1927
Josef Burdack (Burdak)	1927	1938
Georg Haubner	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V zápise z odborné archivní dohlídky spisovny MNV Vítkov z 22. září 1953, provedené za přítomnosti zástupce ONV Tachov, je uvedeno, že došlo také k prohlídce spisů z období

1943-1945. Žádné z předložených písemností nebyly určeny pro uložení do trvalé archivní úschovy. (Jednalo se o „běžnou korespondenci“ /zásobovací a potravinová agenda/ o hmotnosti cca 10 kilogramů, která byla vyřazena do stoupy.)

Ze zápisu o dohlídce spisovny MNV Vítkov ze 7. ledna 1957 vyplývá, že okresní archivář pátral především po německé pamětní knize. Bylo mu sděleno, že německá pamětní kniha se v obci údajně nenachází a dále obdržel doporučení, aby se obrátil na obyvatelku německé národnosti, která v obci trvale žila. Podle dalšího záznamu v témže zápise se okresní archivář také dozvěděl, že německé obecní razítko bylo odevzdáno před několika lety (bez jakékoliv bližší identifikace komu a kam bylo předáno). Informace o německé pamětní knize získal okresní archivář ještě týž den, neboť navštívil uvedenou německou obyvatelku obce. Zjistil, že dvě německé pamětní knihy (patrně obecní – inv. č. 1 a školní – NOŠ Vítkov, EL NAD 256. inv. č 1) se nacházely u bývalého člena obecního zastupitelstva.

Vzhledem k tomu, že v tehdejší okresní archivě nedošlo k založení evidenčního listu JAF, nelze zjistit, kdy a za jakých okolností se v něm německá pamětní kniha ocitla. Zároveň nelze vyloučit, že pamětní kniha obce byla převzata do trvalé archivní úschovy současně s pamětní knihou německé školy ve Vítkově (18. prosince 1958), aniž by o tom byl následně vyhotoven příslušný evidenční záznam. V průběhu 70. let 20. století došlo k jejímu zařazení do sbírky kronik s evidenčním listem JAF 450. Rozpuštěním uměle vytvořeného archivního fondu Sbírká kronik EL JAF 450 byla tato pamětní kniha zařazena zpět mezi písemnosti německého původce. V návaznosti na předešlé byla uskutečněna revize (10. dubna 2001) nově vytvořeného archivního fondu s názvem AO Vítkov EL NAD 842.

S přihlédnutím ke množství a charakteru dochovaného materiálu nelze prokázat, respektive vyloučit, zda a v jakých obdobích se obec řídila jakýmkoliv spisovým řádem.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního fondu AO Vítkov pochází z let 1928-1938. Jedná se o 1 úřední knihu o celkové metráži 0,02 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované archiválii užíván německý jazyk.

Archivní fond byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních fondů obcí.

V archivním fondu se nalézá archiválie I. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý.

Při pořádacích pracích v archivním fondu AO Vítkov z něj nebyly vyřazeny žádné multiplikáty a písemnosti nearchivní povahy.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

V archivním fondu AO Vítkov se dochovala pouze pamětní kniha obce, která přibližuje jen omezený časový úsek z vývoje obce. Pro celou knihu, především pak pro její úvodní kapitolu, je příznačné značné zkreslování historických skutečností. Také z tohoto důvodu zůstává německá pamětní kniha limitovaným informačním pramenem. V případě bližšího

zájmu badatelské veřejnosti bude potřeba postupovat také s údaji dochovanými zejména v regionální literatuře.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní fond uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v listopadu 2009 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 22. července 2010

Miroslav Vetrák

Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

- Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Tachau und Umgebung.* Tachau : Verfasser Karl Hlawaty : Schriftleiter in Pilsen, [1914]
- Adressbuch für den politischen Bezirk Tachau.* Tachau : Herausgegeben von Richard Mayer in Neuzedlisch, [1925]
- Anschriftenbuch für den Gerichtsbezirk Tachau.* Tachau : Herausgeber Franz Walter, 1938
- Das „Böhmische Salbüchlein“ Kaiser Karls IV. über die Nördliche Oberpfalz 1366/1368,* München Wien : Fritz Schnelbögl, 1973
- Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland.* Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1849
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1864
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1919
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1933
- Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3.* Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976
- Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen,* 1849

II. Literatura

- HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.
- JANOUSHKOVEC, Jiří. *Soupis kronik z okresu Tachov : uložených v okresním archivu, Sborník okresního muzea v Tachově.* 1978, číslo 11.
- MARTÍNEK, Zdeněk. *Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.
- PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.
- PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 3.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1991.
- SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.
- SCHMIDT, Josef. *Heimatatlas des ehemaligen politischen Bezirkes Tachau – Pfraumberg.* Geretsried : Heimatkundlicher Arbeitskreis der Tachauer in Geretsried und Ehrenheimatkreisbetreuer StR., 1973.
- SCHUSTER, Franz. *Tachau – Pfraumberger Heimat.* Ulm/D : Gerhard Hess Verlag, 2000.

Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
Obecní úřad 1850-1945			
Úřední knihy			
Knihy všeobecné správy obce			
1	Pamětní kniha obce	1928-1938	K 1

Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Vítkov
Značka archivního souboru:	AO Vítkov
Časový rozsah:	1928-1938
Počet evidenčních jednotek:	1 úřední kniha
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,02
Stav ke dni:	22. července 2010
Zpracovatel archivního souboru:	Miroslav Vetrák
Zpracovatel archivní pomůcky:	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl 22. 07. 2010 čj. SOAP/090-0425/2010